

CLOSE UP

Da ingen danske aviser har fundet det ulejlig-heden værd at nævne, at den japanske instruktør *Yasujiro Ozu* døde 60 år gammel den 12. december 1963 efter en operation på et hospital i Tokio, skal vi hermed noget forsinket bringe den triste meddelelse videre. Ozu, som præsenteredes med seks film af museet i november sidste år, var en filmkunstner af de største, som først sidste år opnåede den internationale anerkendelse, som han i mange år havde fortjent, og han deler skæbne med *Mizoguchi*, der også døde, netop da han var blevet berømt uden for sit hjemland. I. M.

I augustnummeret af „Biograf-Bladet“ fandt man en lille opsats med titlen „Hvem skal man tro?“. Den skulle være et satirisk udfald mod kritikere, der er uenige i bedømmelsen af en film. Vi skal undlade kommentere og blot udtrykke vor forundring over, at noget sådant overhovedet kommer frem. Hvorfor ikke begynde helt forfra i den nye redaktion med en diskussion om kritikens berettigelse?

Imidlertid kan denne opsats være et ironisk udgangspunkt, når man vender sig til en anden notits på samme side i branchebladet. Her giver man *Abraham Polonskys* mere end inter-

essante „Force of Evil“ et ord med på vejen i anledning af, at TV har „fundet den frem“. Dette sidste opfattes af en begrænset kreds som en kritik af biografernes repertoire. Intet er mere fejlagtigt. Der er ingen grund til at være ked af det og slet ingen grund til at være så nedtrykt, at man vælger at citere „B. T.“s omtale af filmen for at stive sin moral og uskyld af. Thi man kan næppe finde en mindre filmkyndig forbundsfælle, og læser man den pågældende „anmeldelse“ igennem, opdager man, at det ikke er en anmeldelse men 56 liniers fornærmelse over, at TV-skribenten ikke har forstået noget eller, hvad værre er, at han har måttet forsøge at omstille sig fra det middel-mådige til det ekceptionelle. Når vi herefter fremhæver, at „Berlingske Tidende“ samme dag anmeldte filmen under rubrikken „En ypperlig film“, er det ikke for at sætte to kritikere op mod hinanden, al den stund kun den ene af skribenterne er filmkritiker. Man har vanskeligt ved at acceptere „B. T.“s ukyndige og uforstandige omtaler af film i TV som seriøs filmkritik.

Der burde i dette tilfælde for „Biograf-Bladet“ ikke være tvivl om, hvem der gavner filmkunsten mest, kritikeren eller causeuren, hvem der fortjener at blive citeret, og hvem der bør forbigås i tavshed. P. M.

TIDSSKRIFTERNE

Januar-nummeret af „Cinéma 64“ har à propos udsendelsen af *Maud Linders* antologifilm om faderen „En compagnie de Max Linder“ samlet stof om den fremragende og til en vis grad oversete komiker.

„Présence du cinéma“ for november 1963 drejer sig om *Joseph L. Mankiewicz*. Man vil finde en filmografi, der omfatter både hans manuskripter, instruktioner og produktioner. Endvidere er der uddrag af drejebogen til „Den stilfærdige amerikaner“.

Manuskriptet til *Viscontis* „Il gattopardo“ optager pladsen i et dobbeltnummer af „L'Avant-Scène“ (december-januar), der også bringer uddrag af manuskriptet til „La terra trema“.

Også december-nummeret af „Positif“ er helliget Hollywood, idet næsten hele nummeret er reserveret en artikel af *Robert Benayoun*, der har været i USA.

„Filmrutan“ har to hovedemner for sit sidste nummer i 1963: *Torre Nilsson* og „Tystnaden“. Nummeret indeholder i øvrigt en *Arne Svensson*-dagbog fra London Film Festival i oktober sidste år.

I „Chaplin“ nr. 42 (december 1963) fremsætter *Ingmar Bergman* sine synspunkter om den kommende svenske filmhøjskole, som han ikke har meget tilovers for. Der er også et *Robert Aldrich*-interview, der er hentet fra „Movie“, og et *Hasse Ekman*-index, samt komplette-ringer til et tidligere publiceret *Welles*-index.

„Sight and Sound“'s vinternummer bringer en artikel om *Orson Welles* og endnu engang et essay om *Antonioni*. Redaktøren *Penelope Houston* synes efterhånden at blive mere og mere interesseret i økonomi og filmproduktion og skriver om den filmkrise, der nu siges at hærge England.

„Cahiers du Cinéma“ har lavet et imponerende dobbelt-nummer (december-januar) om amerikansk film. 30 amerikanske instruktører svarer på spørgsmål, og nummeret omfatter endvidere bl. a. et leksikon over 121 instruktører, og, hvad der er særligt værdifuldt, et leksikon over 90 amerikanske producere.